

พินความทรงจำ ลำนำบทอาขยานย้อนยุค

นำเสนอเมื่อ : 22 ก.ค. 2552

ย้อนความทรงจำ ลำนำบทอาขยานย้อนยุค

ชั้น ประถมปีที่ ๑

๑๑ เด็กน้อย ๑๑

(ร้องลำฝรั่งรำเท้า)

เด็กเอ๋ย เด็กน้อย

ความรู้ เรายังด้อย เร่งศึกษา

เมื่อเติบโตใหญ่ เราจะได้ มีวิชา

เป็นเครื่องหา เลี้ยงชีพ สำหรับตน

ได้ประโยชน์ หลายสถาน เพราะการเรียน

จงพากเพียร ไปเถิด จะเกิดผล

ถึงลำบาก ตรากตรำ ก็จำทน

เกิดเป็นคน ควรหมั่น ขยันเอ๋ย.....

๑๑ แมวเหมียว แยกเขี้ยวยิงฟัน ๑๑

(ร้องลำแขกบรเทศ)

-นายหัด เปรี๊ญ - แต่ง

แมวเอ๋ย แมวเหมียว

รูปร่าง ประเปรี้ยว เป็นหนักหนา

ร้องเรียก เหมียวเหมียว ประเดี้ยวก็มา

เคล้าแข้ง เคล้าขา นำเอ็นดู

รู้จัก เอารัก เข้าต่อตั้ง
คำคำ ช้าหนึ่ง ระวังหนู
ควรนับว่ามัน กตัญญู
พอดู อย่างไว้ ใส่ใจเออย.....

๐ ๐ ตั้งไข่มต้มไข่มกิ้น ๐ ๐

(ร้องล้าลมพัดชายเขา)

-สมเด็จพระกรมพระยาดำรงราชานุภาพ- ทรงนิพนธ์

ตั้งเอยตั้งไข่ม

จะตั้งไข่ม ไข่มกลม ก็ล้มนั้น

ถึงว่า ไข่มต้ม จะต้มกิ้น

ถ้าตกดิน เสียก็อด หมดฝีมือ

ตั้งใจ เรานี้ จะดีกว่า

อุตสาห์ อ่านเขียน เรียนหนังสือ

ทั้งวิชา สารพัด เพียรหัดปรือ

อย่าตั้งดี ตั้งไข่ม ไร่ไรเออย.....

๐ ๐ นกขมึ้นเหลืองอ่อน ๐ ๐

(ร้องล้าพัดชา)

-หลวงพลโยธานุโยค(นก) - แต่ง

ปักเอย ปักฉิน

นกขมึ้น เรือเรือ เหลืองอ่อน

ถึงเวลา หากิน ก็บินจร

ครันสายัณห์ ผันร่อน มานอนรัง

ความเคยคุ้น สกุนา อุตสาหะ

ไม่เลยละ พุ่มไม้ ที่ใจหวัง

เพราะปากเพียร ชอบที่ มีกำลัง

เป็นที่ตั้ง ตนรอด ตลอดเอย.....

๑๑ จิงโจ้โล่สำเภา ๑๑

(ร้องล่อมอญรำดาบ)

-หลวงวิจิตรวาทการ- แต่ง

จิงเอ๋ยจิงโจ้

เล่นโล่ในสำเภาใหญ่

เพื่อออกแรง ออกกำลัง โดยตั้งใจ

ที่จะให้ เข้มแข็ง และอดทน

เรานักเรียน ต้องไม่คร้าน การกีฬา

เรื่อง พลศึกษา ต้องฝึกฝน

ให้แข็งแรง ถ้วนทั่ว ทุกตัวคน

เพื่อเป็นคุณ แก่ตน และชาติเอ๋ย.....

จบบทท่องจำชั้น ประถมปีที่ ๑ ครับ

ชั้น ประถมปีที่ ๒

๑๑ ชักข้าวมะนาวโตงเตง ๑๑

(ร้องล่ำสารถีชักรถ)

ชักเอ๋ย ชักข้าว

ผลมะนาว ทิ้งทาน ในงานศพ

เข้าแย่งชิง เหมือนสิ่งไม่เคยพบ

ไม่น่าคบ เลยหนอ พวกขอทาน

ดูประหนึ่ง ชักสน จนปัญญา

มีทางหา กินได้ หลายสถาน

ประหลาดใจ เหตุไฉน ไม่ทำงาน

ประกอบการ อาชีพ ที่ดีเอ๋ย....

๑๑ ตู๊ดตู๋ในรูกะบอก ๑๑

(ร้องล่ำวิลันดาโอต)

สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ- ทรงนิพนธ์

ตุ๊ดเอ๋ย ตุ๊ดตู๋

ในเรี่ยว ในรู ช่างอยู่ได้

ซีเกียจ นักหนา ระอาใจ

มาเรียกให้ กินหมาก ไม่อยากคบ

ชาติซีเกียจ เบียดเบียน แต่เพื่อนบ้าน

การงาน สักนิด ก็คิดหลบ

ตื่นเช้า เราจักหมั่น ประชันพลบ

ไม่ขอพบ ซีเกียจ เกลียดนักเอ๋ย....

๐ ๐ นกกิ่งโครงเข้าโพรงนกเอี้ยง ๐ ๐

(ร้องสำนักกระจอกทอง)

-พระยาพินิจสารา (ทิม) - แต่ง

นกเอ๋ย นกกิ่งโครง

หลงเข้าโพรง นกเอี้ยง เกียงเจ้าของ

อ้อยอีเอียง อ้อยอีเอียง ส่งเสียงร้อง

เจ้าของ เขาว่า น้าไม่อาย

แต่นก ยังรู้ ว่าผิดจริง

นักปราชญ์ รู้พลัง ไม่แมนหมาย

แต่ผิด รับผิดชอบ ผอ่นร้าย

ภายหลัง จงระวัง อย่าพลังเอ๋ย.....

๐ ๐ เรือเล่นสามเส้นสิบห้าวา ๐ ๐

(ร้องลำตวงพระธาตุ)

นายทัด เปரியู - แต่ง

เรือเอ๋ย เรือเล่น

สามเส้น เศษวา ไม่น่าลุ่ม

ผีพายลง เต็มลำ จ้าตะบม

ไปขวางน้ำ คว่าจม ลงกลางวน

ทำขวางขวาง วีรี ไม่ดีหนอ
เที่ยวขัดคอ ขัดใจ ไม่เป็นผล
จะก่อเรื่อง เคืองข้อง หมองมล
เกิดร่อนรน ร้าวฉาน รำคาญเอ๋ย.....

๑๑ นกเอี้ยงเลี้ยงควายเฒ่า ๑๑

(ร้องลำแขกไซ)

หลวงวิจิตรวาทการ - แต่ง

นกเอ๋ย นกเอี้ยง

คนเข้าใจ ว่าเจ้าเลี้ยง ซึ่งควายเฒ่า

แต่นกเอี้ยง นั้นเลี้ยง ทำงานเบา

แม่อาหาร ก็ไปเอา บนหลังควาย

เปรียบเหมือนคน ทำตน เป็นกาฝาก

รู้มาก เอาเปรียบ คนทั้งหลาย

หนึ่งงานหนัก คอยสมัคร งานสบาย

จึงน่าอาย เพราะเอาเอี้ยง นกเอี้ยงเอ๋ย.....

จบบทท่องจำ ชั้นประถมปีที่ ๒ ครบ

ชั้น ประถมปีที่ ๓

๑๑ สัตว์สวยปางาม ๑๑

จาก - มุลบทบรรพกิจ - ทรวหาร (น้อย)

เห็นกว้างย่างเยื้องขำเลื่องเดิน.....เหมือนอย่างนางเชิญ

พระแสงสำอางข้างเคียง

เขาสูงฝูงหงส์ลงเรียง.....เรียงร้องซ้องเสียง

สำเนียงนำฟังวังเวง

กลางไพรไ้ขันบรรเลง.....ฟังเสียงเพียงเพลง

ขอแจ้งจำเรียงเวียงวัง

ยุงทองร้องกระโต้งโห่งดัง.....เพียงฆ้องกลองระฆัง

แดรสังข์กังสดารขานเสียง
กะลิ่งกะกลางนางนวลนอนเรียง.....พญาลอคลอเคียง
แอนเอี้ยงอีโก้งโทองเทง
ค้อนทองเสียงร้องป่องเป้ง.....เพลินฟังวังเวง
อีแก้งเร้งร้องลองเซ็ง
ฝูงละมั่งฝังดินกินเพลิง.....ค่างแข็งแรงเร้ง
ยีนเบ้งบั้งหน้าตาโพลง
ป่าสูงยุงยงข้างโขลง.....อึ่งคะนึ่งผิงโผง
โยงกันเล่นน้ำคล้ำไป

๐ ๐ นิติสารสาธก ๐ ๐

ของ พระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย)
อย่าเกียจคร้านการเรียนเร่งอุตสาห์
มีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน
จะตกถึงฐานใดคงไม่แคลน
ถึงคับแค้นก็พอยังประทังตน
อันความรู้รู้กระจำงแต่อย่างเดียว
แต่ให้เชี่ยวชาญเกิดจะเกิดผล
อาจจะชักเชิดชูฟูสกนธ์
ถึงคนจนพงศ์ไพร่คงได้ดี
เกิดเป็นชายชาวสยามตามวิสัย
หนังสือก็ไม่รู้ดับดี
ต้องอับอายขายหน้าทั้งตาปี
ถึงผู้ดีก็คงด้อยถอยตระกูล
จะต่ำเตี้ยเสียชื่อว่าโฉดซ้ำ
จะชักพายศลามให้สาบสูญ
ทั้งขายหน้าญาติวงศ์พงศ์ประยูร
จะเพิ่มพูนตดินค่านินทา
หนึ่งหนังสือหรือตำรับฉบับบท

เป็นของล้วนควรจดจำศึกษา
บิดาปู่สู่เสาะสะสมมา
หวังให้บุตรนัดดาได้ร่ำเรียน
จะได้ทราบบาปบุญทั้งคุณโทษ
ปะบุตรโหดต่ำซำก็พาเหียร
ไม่สมหวังดังบิดาปู่ตาเพียร
เป็นจำเนียรเพลงพลัดกระจัดกระจาย

๐ ๐ จันทรเอย จันทรเจ้า ๐ ๐

จันทรเอย จันทรเจ้า ขอข้าว ขอแกง
ขอแหวนทองแดง ผูกมือน่องข้า
ขอช่าง ขอม้า ให้น่องข้าขี่
ขอเก้าอี้ ให้น่องข้านั่ง
ขอเตียงตั้ง ให้น่องข้านอน
ขอละคร ให้น่องข้าดู
ขอยายชู เลี้ยงน่องข้าถิด
ขอยายเกิด เลี้ยงตัวข้าเอง
จบบทท่องจำชั้นประถมปีที่ ๓ ครบ

ภาพประกอบจาก "บึงหญ้า ป่าใหญ่" -เทพศิริ สุขโสภา

ชั้น ประถมปีที่ ๔

๐ ๐ สยามานุสติ ๐ ๐

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

๐ ใครรานใครรุกตัว.....แดนไทย

ไทยรบจนสุดใจ.....ขาดดิน

เสียเนื้อเลือดหลังไหล.....ยอมสละ ลิ่นแล

เสียชีพไปเสียลิ่น.....ชื่อก้องเกียรติงาม

๑ หากสยามยังอยู่ยั้ง.....ยืนยง
เราก็เหมือนอยู่คง.....ชีพด้วย
หากสยามพินาศลง.....ไทยอยู่ได้ฤ
เราก็เหมือนมอดม้วย.....หมดสิ้นสกุลไทย

๑๑ โหมกขศกดี ๑๑

จากเรื่อง รามเกียรติ์

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๑

บัดนั้น.....พระยาพิเภกยักษ์
เห็นพระองค์ทรงโสกโสกี.....อสุรีกราบลงกับบาทา
ทูลว่าพระลักษณส์สุริยวงศ์.....ยังไม่ปลงชีวิ้งสังขาร
อันโหมกขศกดีอสุรา.....พรหมาประสิทธิ์ประสาทไว้
ทรงอานุภาพฤทธิ์รุทร.....ต้องใครจะจุดนั้นไม่ไหว
แต่มียาคุหอกชัย.....ให้ไว้สำหรับแก้กัน
แม้ละลายไว้จันรุ่งราตรี.....ต้องแสงพระระวีจะอาสัญ
ขอให้ลูกพระพายเทวัญ.....ไปห้ามพระสุริยันในชั้นฟ้า
อย่าเพอรีบรตบทจร.....ข้ามยุคนครภูผา
แล้วให้ไปเก็บตรีชวา.....ทั้งยาชื่อสังขรณี
ยังเขาสรรพยาบรรพต.....ปรากฏอยู่ยอดคีรีศรี
กับปัญจมหานที.....สรรพยาทั้งนี้มาให้ทัน
แม้ว่าได้ดับขโลมลง.....องค์พระอนุชาไม่อาสัญ
จะดำรงคงชีพชีวัน.....หอกนั้นก็หลุดขึ้นมา

จบบทท่องจำชั้น ประถมปีที่ ๔ ครบ

ชั้น ประถมปีที่ ๕

สักวาหวานอื่นมีหมิ่นแสน

ไม่เหมือนมันพจมานที่หวานหอม

กลิ่นประเทียบเปรียบดวงพวงพยอม
อาจจะน้อมจิตน้อมด้วยโลมลม
แม้นล้อลามหยาบหายาไม่ปลาบปล้ำ
ไม่ดูตุ้มบรเพ็ดต้องเข็ดขม
ผู้ดีไพร่ไม่ประกอบชอบอารมณ์
ใครฟังลมเมินหน้าระอาเอย.....

๑ ๑ พวกเราชาวไทย ๑ ๑

จากเรื่อง พระร่วง

พวกเราชาวไทยล้วนใจเด็ด
กล้าเหมือนเพชรไม่ยอมใครง่ายง่าย
กล้าเหมือนเพชรไม่ยอมใครง่ายง่าย
ถึงจะมีไพร่มามากมาย
ก็ต่อสู้จนตายไม่อิ่นาง
ก็ต่อสู้จนตายไม่อิ่นาง

ถึงเมียสาวลูกอ่อนนอนผ้าอ้อม
ชายก็ยอมทิ้งได้ไม่เหลียวหลัง
ชายก็ยอมทิ้งได้ไม่เหลียวหลัง
แม้ไม่ทิ้งหญิงคงส่งเสียงดัง
และดันหลังไล่ออกนอกเรือนชาน
และดันหลังไล่ออกนอกเรือนชาน

เพราะทั้งแม่ทั้งเมียล้วนเลิศไชร
ผู้ชายไทยใจจึงล้วนกล้าหาญ
ผู้ชายไทยใจจึงล้วนกล้าหาญ
ไม่หวังแม่หวังเมียจนเสียการ
มีแก่ใจไปราญรบไพร่
มีแก่ใจไปราญรบไพร่

ถึงจะรักลูกและรักผิว
ไม่ยอมให้ชายมั่วอยู่สูสี
ไม่ยอมให้ชายมั่วอยู่สูสี
ยุให้ไปยุทธนารบราวี
และต่อสู้เข้มขันป้องกันเมือง

จบบทท่องจำ ชั้นประถมปีที่ 5 ครับ (แฮกๆ เหนื่อยว้ย)

จากคุณ : uly (paiyanyai) - [22 ต.ค. 44 14:48:44]

ชั้น ประถมปีที่ ๖

๐ ๐ วิชาเหมือนสินค้า ๐ ๐

วิชาเหมือนสินค้า อันมีค่าอยู่เมืองไกล
ต้องยากลำบากไป จึงจะได้สินค้ามา
จงตั้งเอากายเจ้า เป็นสำเนาอันโสภา
ความเพียรเป็นโยธา แขนซ้ายขวาเป็นเสาใบ
นิ้วเป็นสายระยาง สองเท้าต่างสมอใหญ่
ปากเป็นนายงานไป อัจฉาศัยเป็นเสบียง
สติเป็นหางเสือ ถือท้ายเรือไว้ให้เที่ยง
ถือไว้อย่าให้เอียง แล่นเลาะเลี้ยวข้ามคงคา
ปัญญาเป็นกลองแก้ว ส่องดูแถวแนวหินผา
เจ้าจงเอาหูดตา เป็นล้าต๋ำฟังดูลม
** ชี้เกียดคือปลาร้าย จะทำลายให้เรือจม
เอาใจเป็นปืนคม ยิงระดมให้จมไป**
จึงจะได้สินค้ามา คือวิชาอันพิศมัย
จงหมั่นมั่นหมายใจ อย่าได้คร้านการวิชา.....

๐ ๐ บทไหว้ครู ปฐม ก กา ๐ ๐

- นะโมข้าจะไหว้ วรระไตรระตะนา

ใส่ไว้ในเกษา วรรษาทะมุณี

- คุณะวรรษาไตร ข้าใส่ไว้ในเกษี

เดชะพระมุณี ขออย่ามีที่โทษา

- ข้าขอยอชูลี ใส่เกษีไหว้บาทา

พระเจ้าผู้กรุณา อยู่เกษาย่ามีไภย

- ข้าไหว้พระสละธรรม ที่ลี้กล้ำคำภีร์ใน

ได้รู้เข้าใจ ขออย่าได้มีโรคา

- ข้าไหว้พระภิกษุ ที่ได้แก่โสดา

ไหว้พระสกิทาคา อะระหาธิบดี

- ข้าไหว้พระบิดา ไหว้บาทาพระชะนะนี้

ไหว้พระอาจารย์ ใส่เกษีไหว้บาทา

- ข้าไหว้พระครูเจ้า ครูผู้เฒ่าใส่เกษา

ให้รู้ที่วิชา ไหว้บาทาที่พระครู

- จะใคร่รู้ที่วิชา ขอเทวามาค้าชู

ที่ใดเข้าไปไม่รู้ เล่าว่าดูรู้แลนา

- ไชโยขอเดชะ ชัยชนะแก่มารา

ระบือให้ลือชา เดชะสามาไชโย

- ไชโยขอเดชะ ชัยชนะแก่โลโก

- กุมาระกุมารี ตะรุณีย์ที่เยาว์ไว

จะพ้อพ้อเข้าใจ ให้รู้จำคำวาที่

- ว่าไว้ใน ก กา ก ข ขา อา อิ อี

ว่าไว้ในเท่านั้น ที่พ้อได้ใน ก กา

- แต่พ้อให้รู้เล่า ที่ผู้เขลาเยาเวพา

ได้รู้แลนา กุมาราตะรุณี

- จะใคร่ได้รู้ธำม์ ที่ลี้กล้ำจำไว้ดี

ได้แน่แต่เท่านั้น ดีจำเอาเบาใจครู

- จะว่าแต่พ้อๆ ว่าแต่พ้อพ้อใจดู

ว่าไว้ได้พ้อรู้ ดูว่าเล่าเอาใจใส่

จากหนังสือปถม ก กา หัดอ่าน

หนังสือเรียนสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

(ขอขอบคุณ คุณสุคุณ ที่กรุณาแก้ไขและเพิ่มเติมข้อมูล ๑๖ กรกฎาคม ๕๗)

๐ ๐ พระอภัยมณี ๐ ๐

- สุนทรภู่ -

พระฟังความพราหมณ์น้อยสนองถาม

จึงเล่าความจะแจ้งแถลงไข

อันดนตรีมีคุณทุกอย่างไป

ย่อมใช้ได้ตั้งจินตาคำบุรินทร์

ถึงมนุษย์ครุฑาเทวราช

จดบาทกลางป่าพนาสิน

แม้ปีเราเป่าไปให้ได้ยิน

ก็สุดสิ้นโทโสที่โกรธา

ให้ใจอ่อนนอนหลับลืมสติ

อันลัทธิดนตรีดีหนักหนา

ซึ่งสงสัยไม่สิ้นในวิญญา

จะนิทราเถิดจะเป่าให้เจ้าฟังแล้ว

หยิบปีที่ท่านอาจารย์ให้

เข้าฟังพฤษภาไทรตั้งใจหวัง

พระเป่าเปิดนิ้วเอกวิเวกตั้ง

สำเนียงวังเวงแว่วแจ้วจับใจ

ในเพลงปี่ว่าสามพี่พราหมณ์เอ๋ย

ยังไม่เคยชมขีดพิสมัย

ถึงร้อยรสนูปผาสุมาลัย

จะชื่นใจเหมือนสตรีไม่มีเลย

พระจันทร์จรสวางกลางโพยม

ไม่เทียบโฉมนางงามเจ้าพราหมณ์เอ๋ย

แม่นยำได้แก้วแล้วจะคอยประคองเคย
ถนอมเชยชมโฉมประโลมลาน
เจ้าพราหมณ์ฟังวังเวงวะแว่วเสียง
สำเนียงเพียงการเวกกังวาลหวาน
หวาดประหวัดสตรีฤดีตาล
ให้ซาบซ่านเสียวระดับจนหลับไป
ศรีสุวรรณนั้นนั่งอยู่ข้างพี่
ฟังเสียงปี่วาบว็บก็หลับไหล
พระแก้มเป่าแปลงเพลงวังเวงใจ
เป็นความบวงสรวงพระไทรที่เนิ่นทรายฯ

๑๑ นรังกุโรวาทคำกลอน ๑๑

(ตอนปรารถนาดีต่อแดนเกิด)

เราเกิดมา หน้าที่ อารีสมาน
ใจเพื่อนบ้าน เพื่อนนิคม สนมสนิท
บ้านแลแขวง ตำแหน่งตน ทุกคนคิด
ช่วยให้เดิน เจริญผิต กว่าเคยมา
คอยหวังดี ถ้าแม่นยำ โอกาสไหน
ควรจะให้ แขวงนั้น สุขहरรรษา
ทำไมไหว ให้ถวิล จินตนา
จะช่วยเหลือ เกื้อกว่า จะหมดแรง

เมืองไทยใหญ่อุดม

ดินดีสมเป็นนาสวน

เพื่อนรักเราชักชวน

ร่วมช่วยกันมุ่งหมั่นทำ

วิชาต้องหาไว้

เป็นหลักได้ใช้ช่วยนำ

ให้รู้ลูทางจำ

ค้นคว้าไปให้มากมี

ช่วยกันอย่างขันแข็ง

ด้วยลำแข้งและแรงกาย

ทำไปไม่เสียดาย

แม้อาบเหงื่อเมื่อทำงาน

ตั้งนี้มั่งมีแท้

ร่มเย็นแน่ท่าไหนปาน

โลกเขาคงเล้าขาน

ถิ่นไทยนี้ดีงามเออ

จบบทท่องจำชั้นประถมปีที่ ๖ ครับ

(รู้สึกจะขาดอีกบทหนึ่งที่ขึ้นต้นว่า

"แม่เกยหมูปักษา ข้อนหอยหาปลาในวน

กระหรอดหัวโขนชน หยองหอยย่องข้องเกี่ยวหนาม

แขงแซวจับไซร์ชน ชุ่มชอนบนตันมะขาม...

" นะครับ ผมก็จำได้แค่นี้เอง - webslave)

ชั้น ประถมปีที่ ๗

◎ ◎ ขุนช้างขุนแผน ◎ ◎

ตอน - พलयงามอาสาไปตีเชียงใหม่

◎ ครานั้นแสนตรีเพชรกล้าได้ฟังถาม

ก็ขึ้นขอบตอบความหาช้าไม่

ซึ่งถามเราจะเล่าให้เข้าใจ

เจ้าชาวใต้ไม่รู้จู้ขึ้นมา

เราเป็นเชื้อเจ้าท้าวคำแมน

มียศถึงแสนตรีเพชรกล้า

เป็นเชื้อชาติทหารชาญศึกดา

ในลานนาใครใครไม่ต่อแรง
พระครูผู้บอกวิทยา
ชื่อว่าศรีแก้วฟ้ากล้าแข็ง
สติยังเขาคำถ้ำวัวแดง
ทุกหนแห่งเสียงลือนับถือจริง
เจ้าหนุ่มน้อยนี้หรือชื่อปลายงาม
ช่างสมรูปสมนามดูงามยิ่ง
ดละแกลังหล่อเหล่าเพราะพริ้ง
รูปร่างอย่างผู้หญิงพริ้งพรายตา
จะเปรียบลูกก็อ่อนกว่าลูกเล็ก
จะเปรียบหลานพาลจะเด็กกว่าหลานข้า
ไม่ควรจะรบสู้กับปู่ตา
กลับไปบอกบิดามารอนราญ
จะได้เป็นขวัญตาโยธาทัพ
เป็นฉบับแบบไว้ในทหาร
ยังเด็กอยู่คอยดูวิชาการ
เฮ้ยเจ้าหลานพ่อยุ่ไหนไปบอกมาฯ

๑ ครานั้นปลายงามทราวมะนอง
ร้องตอบต่อคดีตรีเพชรกล้า
แน่เธออย่าเพ้อหังการ
เจรจาหมิ่นประมาทเราชาติเชื้อ
ตัวท่านแก่กายอย่างควายเฒ่า
อันตัวเราถึงเด็กเล็กลูกเสือ
ฝีมือใครไพร่ลาวเหล็กเป็นเบือ
อย่าหลงเชื่อว่าผู้ใหญ่จะไม่แพ้
ถ้าไม่ดีที่ไหนใครจะมา
จะขอลองวิชากับตาแก่
ให้ปรากฏฤทธิ์ว่าดีแท้

ฤเป็นแต่ปากกล้ากว่าฝีมือ

ขอภัยอย่าให้ถึงบิดา

แต่ลูกยาท่านจะชนะหรือ

มาลองดูสักหนให้คนลือ

จะปลุกเปลี่ยเสียชื่อดอกกระมัง

๑ ครานั้นแสนตรีเพชรกล้า

โกรธาตาแดงดั่งแสงครึ่ง

เหม่อายนี้หนักหนาว่าไม่ฟัง

มาโอหังอวดรู้สู้สงคราม

เท้ากระต๊อบกระทบไกลนโผนผก

มุ่นหมกขับคว้างมากกลางสนาม

ท่วงที่ขี้ม้าสง่างาม

ร่างก้าวตามกระบวาทวน

(รู้สึกยังมีอีกบทหนึ่ง

ที่เป็นบทอัศจรรย์ระหว่าง

พระอภัยมณีกับนางผีเสื้อสมุทร

-เกิดผูกคาว้าวปากเป่าติด

กระแจะขีดขากบกระทบเหนียง

.....นะครับ จำได้แค่เหี้ยะเหมือนกัน - webslave)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๑ ๑ พระอภัยมณี ๑ ๑

ตอนที่ ๑๙

ของ - สุนทรภู่ -

พระฟังคำอ้ออึ้งตะลึงคิด

จะเบียนบิดบ้องบัดก็ขัดขวาง

สงสารลูกเจ้าลึงกาจึงว่าพลาง

เราเหมือนช่างางอกไม้หลอกหลวง
ถึงเลือดเนื้อเมื่อน้องต้องประสงค์
พี่ก็คงยอมให้มีได้หวัง
แต่ลูกเต้าเขาไม่เหมือนคนทั้งปวง
จะได้ช่วงชิงไปให้กระนั้น
พี่ว่าเขาเขาก็ว่ามากกระนี้
มิใช่พี่นี้จะแก่งแย่งเสกสรรค์
เพราะเหตุเขารักใคร่อาลัยกัน
ค่อยผ่อนผันพูดจาอย่าราคะ
แล้วตรัสบอกลูกน้อยกลอยสวาท
เจ้าหน่อเนื้อเชื้อชาติดั่งราชสีห์
อันรักษาศีลสัตย์กัตเวที
ยอมเป็นที่สรรเสริญเจริญคน
ทรลักษณ์อกตัญญูตาเขา
เทพเจ้าก็จะแข่งทุกแห่งหน
ให้ทุกข์ร้อนงอนหง่อทรพล
พระเวทมนต์เสื่อมคลายทำลายยศ
เพราะบิดามาด้วยอุศเรนนี้
คุณเขามีมากล้นพันกำหนด
เจ้าทำผิดก็เหมือนพ่อทรยศ
จงออมอดเอ็นดูพ่อแต่พองาม

๐ ๐ โคลงตันวิวิธมาลี ๐ ๐

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ

-พระยาอุปกิตติปลสาร (นิม กัญจนาชีวะ) -

๐ ลูกเสื่อควรรยัดข้อ.....ภาษิต นี้เทอญ

ควรรพึงแต่ตัวเรา.....รอบด้าน

บำเพ็ญฝึกฝนกิจ.....การช่วย ตนเทอญ

ทั้งช่วยเพื่อนบ้านด้วย.....ดูษฎี

๑ แม่เราปลงจิตพร้อม.....เพรียงกัน ฉะนั้น

ต่างฝ่ายต่างกระวี.....กระวาดถ้วน

พยายามฝึกหัดสรร.....พพิท ยาแฮ

สยามจักหลังลั่นลั่น.....เลศงาม

๑ ซาติต้องการให้ช่วย.....ฉันทิ กิติ

อาจช่วยได้ตั้งความ.....มุ่งเกื้อ

ชูเทศเทอดไผท.....เทียมเทศ อารยพื่อ

สมเกียรตียศผู้เชื้อ.....ชาติไทย

๑ ๑ กฤษณาสอนน้อง ๑ ๑

ของ - สมเด็จพระยาปรมาทูลเชษฐา

๑ พฤษภกาส.....อีกฤษณชรอันปลดปลง

โททนต์เสนห์คง.....สำคัญหมายในกายมี

๑ นรชาติวางวาย.....มลายสิ้นทั้งอินทรี

สถิตทั่วแต่ชั่วดี.....ประดับไว้ในโลกา

จบ บทท่องจำ ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ครบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

๑ ๑ กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน

และว่าด้วยงานนักขัตฤกษ์ ๑ ๑

พระราชนิพนธ์ โดย

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒

๑ ๑ เห่ชมเครื่องคาว ๑ ๑

๑ แกงไก่มีสมันเนื้อ

หอมยี่หรรสร้อน

ชายใดบริโภคมฤน

แรงอยากยอหัตถ์ข้อน

๑ มัสมันแกวแก้วดา

ชายใดได้กลิ่นแกว

๑ ย่ำใหญ่ใส่สารพัด

รสดีด้วยน้ำปลา

๑ ตับเหล็กลวกหลอนต้ม

โอชาจะหาไหน

๑ หมูแหม่มแหลมเลิศรส

พิศห่อเห็นรางซาง

๑ ก้อยกึ่งปรุงประทีน

รสทิพย์หยิบมาโปรย

๑ เทโพพื้นเนื้อท้อง

นำชดรสครามครัน

๑ ความรักยกเปลี่ยนท่า

กล่อมกลมเกลี้ยงกลม

๑ ข้าวหุงปรุงอย่างเทศ

ใครหุงปรุงไม่เป็น

๑ เหลือรู้หมูป่าต้ม

รอยแจ้แห่งความขำ

๑ ซ้ำซ้ำปลาเนื้อสด

คิดความยามถนอม

๑ ลาเตียงคิดเตียงน้อง

ลดหลั่นชั้นชอบกล

๑ เห็นหุ่มหุ่มทรวงเศร้า

เจ็บไกลในอวรณ์

๑ รังนกหนึ่งนำชด

นกพรากจากรังรวง

๑ ไตปลาเสแสร้งว่า

ไบโคกบอกโคกครวญ

๑ ผักโถมชื่อเพราะพร้อง

ผักหวานชานทรวงใน นพคุณ พี่เอย

เจียบร้อน

พิศวาส หวังนา

อกให้หวานแสง ๗

หอมยี่ห้ารสร้อนแรง

แรงอยากให้ไฟค้นหา

วางจานจัดหลายเหลือตรา

ญี่ปุ่นล้ำย้ายวนใจ

เจื่อน้ำส้มโรยพริกไทย

ไม่มีเทียบเปรียบมือนาง

พร้อมพริกสดใบทองกลาง

ห่างห่อหวานป่วนใจโหย

วางถึงลิ้นดินแดโดย

ฤจะเปรียบเทียบทันขวัญ

เป็นมันย่องล่องลอยมัน

ของสวรรค์เสวยรมย์

ทำน้ำยาอย่างแกงขม

ขมไม่วายคล้ายคล้ายเห็น

รสพิเศษใส่ลูกเอ็น

เช่นเชิงมิตรประดิษฐ์ทำ

แกงคั่วส้มใส่ระกำ

ข้าทรวงเศร้าเจ้าตราครดอม

ฟุ้งปรากฏรสที่หอม

สนิทเนื้อเจือเสาวคนธ์

นอนเตียงทองท่าเมืองบน

ยลอยากนิทรคิดแนบนอน

รุ่มรุ่มเร้าคือไฟฟอน

ร้อนรุ่มรุ่มกลุ่มกลางทรวง
โอซารสกว่าทั้งปวง
เหมือนเรือมร้างห่างห้องหวน
ดูจวจากกระบิดกระบวน
ให้พี่เคราเจ้าดวงใจ
เป็นโคมน้องฤโคมไหน
ใคร่ครวญรักผักหวานนาง ฯ

๑๑ เหม่ชมเคเรือ่งหวาน ๑๑

๑ สังขยาหน้าไข่คุ่น

แกมกับข้าวเหนียวสี

เป็นนัยนำวาที

แถลงว่าโศกเสมอพ้อม

๑ สังขยาหน้าตั้งไข่

เป็นนัยไม่เคลือบแคลง

๑ ซ่าหริ่มลิมหวานล้ำ

วิตกอกแห่งเคเรือ

๑ ลำเจียกชื่อขนม

ไกลกลิ่นดินแดโดย

๑ มัสกอดกอดอย่างไร

กอดเคล้นจะเห็นความ

๑ ลุดดีนี่น้ำชม

โอซาหน้าไก่อแกง

๑ ขนมจีบเจ้าจีบห่อ

นีกน่องนุงจีบกราย

๑ รสรักยักลำน่า

คำนี้้งนีนางเจียน

๑ ทองหยิบทิพย์เทียมทัด

หลงหยิบขวายาตม

๑ ขนมหึงผิงผ่าวร้อน

ร้อนนักรักแรมไกล

๑ รังไรโรงด้วยแบ่ง

ไอ้อกนททั้งปวง

๑ ทองหยอดทอดสนิท

สองปีสองปีดบัง

๑ งามจริงจำมงกุฎ

เรียมรำคำนึ่งปอง

๑ บัวลอยเล่ห์บัวงาม

ปลั่งเปล่งเครื่องยุคล

๑ ซ่อม่วงเหมาะมีรส

คิดสี่สไลคลุม

๑ ฝอยทองเป็นยองใย

คิดความยามเขาวมาลย์

เคยมี

โศกยอม

สมรแม่ มาแม่

เพียบแอ้อกอร ๗

ข้าวเหนียวใสสีโศกแสดง

แจ้งว่าเจ้าเศร้าโศกเหลือ

แทรกใส่น้ำกะทิเจือ

ได้เสพหริ่มพิมเสนโรย

นีกโฉมฉมหอมชวยไชย

โหยให้หาบุหงางาม

น่าสงสัยใคร่ขอถาม

ขนมนามนี้ยังแคลง

แผ่แผ่นกลมเพียงแผ่นแฉง

แคลงของแขกแปลกกลืนอาย
งามสมส่อประพิมพ์ประพาย
ชายพกจีบกลีบแนบเนียน
ประดิษฐ์ทำขนมเทียน
เทียนหล่อเหล่าเกลากลึงกลม
สามหยิบชั้ดน่าเซยชม
กั่มหน้าเมินเขินขวยใจ
เพียงไฟฟอนฟอกทรวงใน
เมื่อไรเห็นจะเย็นทรวง
เหมือนนกแก้วทำรังรวง
ยังยินดีด้วยมีรัง
ทองม้วนมิดคิดความหลัง
แต่ลำพังสองต่อสอง
ใส่ชื่อดุดมมงกุฎทอง
สะอึ้งน้องนั้นเคยยล
คิดบัวงามแก้วกับตน
สถนหนูชดุดประทุม
หอมปราภกกุลโกสุม
หุ้มหอม่วงดวงพุดตาน
เหมือนเส้นไหมไข่ของหวาน
เย็บชุนไซ้ไหมทองจีน ฯ
◎ ◎ เห่ชมผลไม้ ◎ ◎
◎ ผลชิดแซ่อิมไ้อ้
หอมชื่นกลิ่นหวานใน
รึนรึนรสรมย์ใด
หวานเลิศเหลือรู้
◎ ผลชิดแซ่อิมอบ
รสไหนไม่เปรียบปาน

๑ ตาลเฉาะเหมาะใจจริง

คิดความยามพิสมัย

๑ ผลจากเจ้าลอยแก้ว

จากซ่าน้ำตากระเด็น

๑ หมากปรางนางปอกแล้ว

ยามขึ้นรีนโรยแรง

๑ หวนหวงม่วงหมอนทอง

คิดความยามนิทรา

๑ ลิ่นจี่มีครุ่นครุ่น

หวนถวิลลิ่นลมงอน

๑ พลับจีนจักด้วยมีด

คิดโษษฐ์อ่อนยิ้มยวน

๑ น้อยหน้านำเมสิดออก

มือใครไหนจักทัน

๑ ผลเกดพิเศษสด

คำนี้ถึงเอวบาง

๑ ทับทิมพริ้มตาตรู

สุกแสงแดงจกัย้อย

๑ ทูเรียนเจียนตองปู

เหมือนศรีฉวีกาย

๑ ลางสาดแสงเนื้อหอม

กลืนพลางทางเพ่งพิศ

๑ ผลเงาะไม่งามแงะ

หวนเห็นเช่นรจนา

๑ สละสำแลงผล

ท่าทิมป้อมป็นกาม เอมีใจ

อกชู

ฤดูจ นี้แม่

แต่เนื้องงพาล ๗

หอมตรลบ้ำเหลือหวาน

หวานเหลือแล้วแก้วกลอยใจ

รสเย็นยิ่งยิ่งเย็นใจ

หมายเหมือนจริงยิ่งอยากเห็น

บอกความแล้วจากจำเป็น

เป็นทุกข์ทำหน้าที่นวลแดง

ใส้โถแก้วแพร้วพรายแสง

ปรางอ้อมอาบซาบนาสา

อีกกร่องรสโอชา

อุราแนบแอบอกอร

เรียกสัมผัสชุ่มชื้นามกร

ชะอ้อนถ้อยร้อยกระบวน

ทำประณีตน้ำตาลกวน

ยลยิ่งพลับยับยับพรรณ

ปล่อนเปลือกปอกเป็นอัศจรรย์

เทียบเทียบที่ฝีมือนาง

โอซารสล้ำเลิศปาง

สาบเกตเส้นขนเม่นสอย

ใส้จาดูดุจเม็ดพลอย

อย่างแหวนก้อยแก้วตาชาย

เนื้อดีดูเหลือเรื่องพราย

สายสวาทพีที่คู่คิด

ผลงอมงอมรสหวานสนิท

คิดยามสารทยาตรามา

มลอ้นเมสึดและเหลือปัญญา

จำเจ้าเงาะเพราะเห็นงาม

คิดลำตันแน่นหนาหนาม

นามสละมละเมตตา ๗

(ขอบพระคุณ คุณสุคุณ ที่กรุณาแก้ไขและเพิ่มเติมข้อมูล ๑๖ กรกฎาคม ๕๗)

๐ ๐ เวนิสวาณิช ๐ ๐

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

๐ อันว่าความกรุณาปราณี

จะมีใครบังคับก็หาไม่

หลั่งมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ

จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

เป็นสิ่งดีสองชั้นพลันปลื้มใจ

แห่งผู้ให้และผู้รับสมถวิล

เป็นกำลังเลิศพลั้งอื่นทั้งสิ้น

เจ้าแผ่นดินผู้ทรงพระกรุณา

ประดุจทรงวราภรณ์สุนทรสวัสดิ์

เรื่องจรัสยิ่งมกุฎสุดสง่า

พระแสงทรงดำรงซึ่งอาชญา

เหนือประชาพสกนิกร

ประดับพระวรเดชวิเศษฤทธิ์

ที่สถิตอาณุภาพสโมสร

แต่การุณยธรรมสุนทร

งามงอนกว่าพระแสงอันแรงฤทธิ์

เสถียรในหฤทัยพระราช

เป็นคุณของเทวาผู้มหิทธิ

และราชาเทียมเทพอมฤต

ยามบพิตรเผยแผ่พระกรุณา

จบบทท่องจำชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๒ ครบ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

๑๑ เสภาเรื่อง ขุนช้างขุนแผน ๑๑

-พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๒-๓ -

๑ ยกออกนอกเมืองสวรรค์โลก

ข้ามโคกเข้าป่าพนาศรี

เจ้าพลายกระสันพันทรี

รำลึกถึงนารีศรีมาลา

ถ้าแมนแก้วแหวตามาด้วยพี

จะชวนซี้ชมไม้ไพรพฤกษา

คิดพลางเดินพลางตามทางมา

ข้ามท่าเขินเขาลำเนาธาร

แลเห็นเขาเงาเงื่อมชะง่อนชะงอก

เป็นกรวยโกรกน้ำสาดกระเซ็นชาน

ดูโครมครึกก็ก้องท้องพนานต์

พลุ่งพล่านมาแต่ยอดศิขรินทร์

เป็นชะวากวุ้งเวียงตะเพิงพัก

แงชะงักเงื่อมชะง่อนล้นก้อนหิน

บ้างใสสดหยดย้อยเหมือนพลอยนิล

บ้างเหมือนกลิ้งภูร่อยห้อยเรียงราย

ตรงตระพักเพิงผาศิลาผืน

ชะงักเงินเงื่อมงอกชะง่างาย

ที่หุบห้วยเหวหินบิ่นทลาย

เป็นวุ้งไว้งเพรงพรายดูลายพร้อย

บ้างเป็นยอดกอดกายตะเกะตะกะ

ตะขรุตะขระเหี้ยนหักเป็นหินห้อย

ขยุกขยิกหยดหยดเป็นยอดด้อย

บ้างแหลมลอยเลื่อมสลัประยับยับ

บ้างงอกเง้าเป็นเงียงบ้างเกลี้ยงกลม

บ้างโปปมเป็นปุ่มกะปุกกะปิบ

บ้างปอดแแก้วเป็นพุดดูลับลิบ

โล่งตะลิวแลดลอดยอดศิขรินทร์

เหล้ามิ่งไม้ไทรโตกอยู่ริมห้วย

ลมช่วยหล่นลอยกระแสนินธุ์

น้ำใสแลซึ่งถึงพื้นดิน

ฟุ้งกลิ่นสุมามาลัยบานระย้า

สัตตบุษย์บัวแดงขึ้นแฝงฝัก

พรรณผักพาดผ่านก้านนุบผา

แพงพวยฟุ้งพาดพันสันตะวา

ลอยคงคาทอดยอดไปตามธาร....

(ที่คุณพี่เมธีดำ ให้ความเห็นไว้ที่ #๓๓ ครับ)

◎ ◎ กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า ◎ ◎

ของ -พระยาอุปทิศศิลปสาร (น้อม กาญจนาชิวะ)

◎ ว่างเอยว่างเวง

ห้วงแห่งย่ำค่ำระฆังฆาน

ฝูงวัวควายผ่ายลาทิวากาล

ค่อยค่อยผ่านท้องทุ่งมุ่งถิ่นตน

ชานนาเหนื่อยอ่อนต่างจรกลับ

ตะวันลับอัสดงทุกแห่งหน

ทิ้งทุ่งให้มีดมัวทั่วมณฑล

แลทิ้งตนดูเปลี่ยวอยู่เดียวเอย.....

◎ ความเอย ความรู้

เป็นเครื่องชูชี้ทางสว่างไสว

หมดโอกาสที่จะชี้ต่อนี้ไป

ละห้วงโยอยากรู้ลงสู่ดิน

อันความยากหากให้ไว้ศึกษา
ย่นปัญญาความรู้อยู่แค่นั้น
หมดทุกข์ขลุ่ยแต่กิจคิดหาเกิน
กระแสวิญญาณนั้นเพียงนั้นเอ๋ย.....

๑ ห่วงเอ๋ยห่วงอะไร

ไม่ยิ่งใหญ่เท่าห่วงดวงชีวิต
แม้คนลืมสิ่งใดได้สนิท
ก็ยังคงคิดขึ้นได้เมื่อใกล้ตาย
เคยเป็นทุกข์ห่วงใยเสียได้ง่าย
ใครจะยอมละแดนแสนสบาย
โดยไม่ขายตาใฝ่อาลัยเอ๋ย.....

๑ ๑ โลกนิติคำโคลง ๑ ๑

ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเดชาดิศร (มั่ง)

๑ ฟุ้งอวยโอวาทไว้.....ในตน ก่อนนา

จึงสั่งสอนสาธุชน.....ทั่วหล้า
แต่แรกเร่งผจญ.....จิตอาต-มาแฮ
สัตว์อื่นหมิ่นแสนอ้า.....อาจแท้ทรमान

๑ คุณแม่หนาหนักเพียง.....พสุธา

คุณบิดรดุจอา.....กาศกวาง
คุณพี่ปางศิขรา.....เมรุมาศ
คุณพระอาจารย์อั้ง.....อาจสู้อาศร

๑ เย็นเงาพฤษ์มิ่งไม้.....สุขสบาย

เย็นญาติทุกข์สำราย.....กว่าไม้
เย็นครุฑยิ่งพันฉาย.....กษัตริย์ยิ่ง ครุณา
เย็นร่มพระเจ้าให้.....ร่มฟ้าดินบน

๑ วิชาควรรู้.....ฤชาด

อย่าหมิ่นศิลปศาสตร์.....ว่าน้อย

รู้จริงสิ่งเดียวอาจ.....มีมั่ง
เลี้ยงชีพช้อย่อย.....ชั่วลือเลือนหลาน

จบบทท่องจำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ครับ

(ผมคล้ายคลึงคลาถึงอีกบทหนึ่งที่มีเนื้อความว่า)

"ถึงหน้าวังตั้งประหนึ่งใจจะขาด

คิดถึงบาทบพิตรอดิศร

โอ้ประคุณทูนเกล้าของสุนทร.....

.....ถึงโรงเหล่าเตากลั่นควันโขมง

มีคันทองผูกสายไว้ปลายเสา

โอ้บาปกรรมน้ำนรกเจียวอกเรา

ให้มัวเมาเหมือนหนึ่งบ้าเป็นน่าอาย

ทำบุญบวชกรวดน้ำขอสำเร็จ

พระสรรเพชญ์โพธิญาณประมาณหมาย

ถึงสุราพารอดไม่วอดวาย

ไม่กล้ากลายแกลังเม็นก็เกินไป

ไม่เมาเหล่าแต่เรายังเมารัก

สุดจะหักห้ามจิตคิดไฉน

ถึงเมาเหล่าเข้าสายก็หายไป

แต่เมาใจนี้ประจำทุกคำคืบ "

จำไม่ได้ครับว่าเป็นของชั้นไหน

แต่ของ ม.ศ.๓ ที่ไม่เป็นอาชยาน แต่ชอบ

คือบทใน "นิทานเวตาล"

๑ ชายใดไม่เที่ยวเที่ยวไป ทุกแคว้นแดนไพร

มีอาจประสบพบสุข

๑ ชายใดอยู่เหี่ยวเนาทุกข์ ไม่ตันชนชุก

ก็ชื่อว่าชั่วมัวเมา

๑ จงจรเที่ยว เที่ยวพบไป

พงพนไพร ไสละลำเนา

๑ ดันบถเดิน เพลินจิตเรา

แบ่งทุกชะเบา เซาหน้าไว

๑ ชายหาญชาญเชี่ยวชาญไพร สองขาพาไป

บ่มวบเมาเขลาขลาด

๑ ขาเขาคือกิ่งพฤษชาติ ช่อชูดุดาษ

และดกด้วยดอกออกกระตะ

๑ ไปช้าเป็นผลปนคละ โตะ ๑ไอชะ

รสารีรสมดมวล

๑ โทษหลายกลายแก้แปรปรวน เจือจุนคุณควร

เพราะเหตุที่เกี่ยวเกี่ยวเดิน

๑ จงจรเที่ยวเที่ยวทไป

พงพนไพร ไสละดำเนิน

๑ ดุ่มบถด่วน ชวนจิตเพลิน

ไต่บ่มิเกิน เขิญบทจร ๕

๑ เขิญคะนึ่งซึ่งพระทินกร ฤาหลับถานอน

๖ เดินและดันบนสวรรค์

๑ เธอมีความสุขทุกวัน หมั้นกับแสนกัลป์

บ่อ่อนบ่เปลี่ยเปลี่ยองค์

๑ จงจรเที่ยว เที่ยวทไป

ตั้งจิตใน ไพรพนพง

๑ ดูทินกร จจรจรยง

แสนสุขทรง ทุกชะบ่มิ ๕

นอกจากนี้ยังมี สามัคคีเภทคำฉันท์ รู้สึกจะเป็นของ มศ.๔

" ๑ พวกราชมัลโดย พลโอบยมิใช่เบา

สุดหัตถแห่งเขา ขณะหวดสิฟิงกลัว

๑ บงเนื้อก็เนื้อเต้น พิศเส้นสรีร์รัว

ทั่วร่างและทั้งตัว ก็ระริกกระริวไหว

๑ แลหลังละลามโล หิตโ้เลอะหลังไป

เพ่งผาดอนาใจ ระกะร่อยเพราะรอยหวาย... "

-webslave

พ่อแม่รังแกฉัน / HOME

หากผลานิสงส์ ที่จะพึงมีพึงได้ ขอน้อมอาลัย อุทิศให้ท่าน : ชลช (paiyanyai เจ้าของผลงาน
บทอาชยานชุดนี้ (ครูหนู)